

му билъ насоченъ повече навътре, живѣлъ е единъ сложенъ вътрешенъ животъ, който почти изцѣло го е владѣлъ. Тази склонность се изявява като нѣкакъвъ органически нагонъ още въ най-ранното му детство: „Често сѣдаше въ градината и по цѣли часове стоеше неподвижно. Обичаше да се заглежда нѣкжде и мислѣше — какво ли можеше да мисли едно дете?“ По-после, като юноша, потрѣбата му отъ вътрешно вглѣбяване и развитие се осъществява въ страстния му интересъ къмъ книгитѣ. Петъръ Мариновъ, неговъ другаръ отъ прогимназията, разказва: „Обичаше все въ къщи да стои и книги да чете. Уроцитѣ научаваше още въ училище, а презъ цѣлото си свободно време четѣше прочитни книги, които сетне ни разказваше съ голѣмо увлѣчение“. („П. Кр. Яворовъ, — нови приноси и др...“). Почти сжщото казва д-ръ Хр. Златаревъ, неговъ съученикъ отъ III класъ: „Бѣше единъ мълчаливъ, тихъ, скромненъ. не взимаше участие въ игритѣ, все на страна си стоеше, сякашъ все мислѣше за нѣщо (к. н.)... Той се задълбочаваше толкова много—нѣщо несвойствено на децата отъ тази възраст“. Сжщото твърди и П. Тодоровъ: „Бѣше много необщителенъ и много трудолюбивъ. Постоянно четѣше... Много пжти сме наедно въ компания, нѣкой отъ насъ му задаваше въпросъ. той не го чуваше, вглѣбилъ се кой знай кжде“ (пакъ тамъ). Интересътъ му къмъ книгитѣ пораста още повече въ гимназиалнитѣ класове, за да достигне до болезнени размѣри презъ време на чиновничеството му: „Челъ съмъ отъ сутринъ до полунощ до видюяване“ изповѣдва предъ проф. М. Арнаудовъ. На тази жажда за самообразование се дължи рѣдката интелигентность и духовна кул-